

**Nieuw liederenboekje, op aangename en bekende wijzen,
streckende tot opwekking van vaderlandschen moed en
gepaste vreugde in deze belangrijke dagen**

<https://hdl.handle.net/1874/35379>

Geo
N I E U W
LIEDERENBOEKJE,

OP AANGENAME EN BEKENDE WIJZEN,

STREKKENDE

TOT OPWEKKING VAN VADER-
LANDSCHEN MOED

E N

GEPASTE VREUGDE

IN DEZE BELANGRIJKE DAGEN.

TE AMSTERDAM, BIJ

HENDRIK GARTMAN,

1813.

WOERDENS MOORD.

Op eene bekende Wijs.

Hooft ge daar door Woerdens straten
 't Klinken van den moordkreet niet?
 Daar de Hel is los gelaten
 En het bloed bij stromen vliet!

Hooft gij niet het doodsche kermen
 Van het weereloos geflacht,
 Met haar Kinders in haar armen,
 Door die wreedaarts omgebragt.

Ja de Fransche gruweldaders
 Plasfchen steeds in 't vrouwen bloed,
 Vraagt het aan uw brave vaders,
 Hoe hun moedwil heeft gewoed.

Ja, vergat het Bodegraven,
 Woerden tuigt het Holland aan?
 Weinig is hun goed en haven,
 't Is uw bloed, waar naar zij staan,

Bloed, maar bloed van weerelozen!
 Vrouwen — grijsheid — kinderslacht,
 Waar een Tarter voor zou blozen,
 Toont des Franschmans overmagt.

Duldt gij dit, regtschapeu Helden?
 Ziet uw oog dat fchouwfpel aan?
 Zou uw wraak die niet vergelden?
 't Helgespuis niet nederflaan?

Ja, te wapen, wakkre mannen!
 Vrije burgers, in 't geweer!
 Spaart niet één' dier bloeditjrammen!
 Velt die vrouwenflachters neêr!

God, tot wien die moordkreet steigert
 Met het laauw en rookend bloed;
 Die geen regt aan de onschuld weigert,
 God trekt met u, Heldenfloet!

Ja, de God der Legerscharen
 Zendt zijn bliksems voor u heen,
 Tot de laatste dier barbaren
 Door uw voeten zij vertreên.

Gaat, verwint en prent uw telgen!
 d'Afſchrik in voor 't Fransch gebroed!
 Hollands vrouwenbloed te zweigen
 Dit is Fransche heldenmoed!

WOERDENS MOORD.

Op de wijs van: God save the king.

Op, wakkre Heldenfloet,
 Die zucht voor vrijheid voedt!
 Op, wrekers van ons bloed!
 Ons Hollandsch bloed!
 Grijpt, grijpt de wapens aan,
 Om Monsters neêr te slaan,
 Die naar ons leven slaan,
 Ons goed en bloed!

Vliegt heen, door wraak gespoord
 En wreekt den gruwben moord!
 Den gruw'ren vrouwenmoord,
 In Woerdens poort!
 Der Franschen roov'renzwaard,
 Heeft vrouw noch kind gespaard,
 Sloeg jong en oud ter aard,
 In dollen moord.

Ziet daar des Franschmans moed!
 Hij stort, als 't wolfgebroed
 Op 't weerloos schaapje doet
 En plascht in 't bloed,
 Maar, daar hij 't krijgswaard ziet,
 Daar durft de bloodaart niet,
 Die voor den weerbren vliedt,
 Daar zinkt zijn moed.

Op, op dan Heldenstoet,
 Die zucht voor vrijheid voedt!
 Op wrekens van ons bloed!
 Ons Hollands bloed!
 Grijpt, grijpt de wapens aan,
 Om monsters neêr te slaan,
 Die naar ons leven staan!
 Op Heldenstoet!

WAPENSCHREEUW.

Te wapen, ja te wapen,
 Met ouderlijken moed !
 Of zou de Tuinleeuw slapen
 In 't om hem stromend bloed?
 Neen, vaderlandsche Helden,
 Verweert, verweert uw velden,
 De vijand wrokt en woedt.

De Fransche donders knallen
 Om Hollands stillen boord:
 Verweert, verweert uw wallen
 Voor plondering en moord!
 Neen, vaderlandsche braven,
 Betoont u weêr Bataven
 Door d'ouden moed gespoord!

Ja, eer en vrijheid roepen;
 Het Hollandsch harte zwelt.
 Vliegt henen, Heldentroepen,
 En snuikt het Fransch geweld!
 Het dierbaarste in het leven,
 Den vijand prijs gegeven,
 Dit vordert u' in 't veld.

K R I J G S Z A N G.

Wijze: *Als het begint.*

Waar eer en vrijheid roept in 't veld,
 Daar bruischt het Hollandsch bloed;
 Daar voelt, daar toont zich ieder, held,
 En vlamt van oorlogs moed,
 Daar huppelt hart en ingewand
 Op 't gonzen van de trom,
*„ Voor Vrijheid, Eer en Vaderland!
 „ En glorierijk weerom!”*

Zo zwaait men Hollands Leeuwbanier
 Den Franschman in 't gezicht!
 Zo streeft men dwars door staal en vier,
 Geleid door moed en pligt!
 De fabel klinkt, het roer ontbrandt,
 Bij dondrend schut gebrom:
*„ Voor Vrijheid, Eer en Vaderland!
 „ En glorierijk weerom!”*

Door Nasfaus bloed tot eer genoopt,
 Is Holland zijner waard.
 Den vrée, waar heel Euroop op hoopt,
 Verkrijgt men door het zwaard.
 Wij vechten om dat edel pand,
 Waar ooit onswapen glom.
*„ Voor Vrijheid, Eer en Vaderland!
 „ En glorierijk weerom!”*

BIJ HET VERHEFFEN DER HOLLANDSCHE VLAG.

Stem: *Als 't begint.*

Stroomt, ò tranen van ontroering,
Stroomt uit aller braven oog!
Rijs, gij galm der vreugdvervoering,
Met den dankbren zucht, om hoog!

'k Zie alom de blijdschapschitt'ring
Op het lagchend aangezicht;
Weg met alle hartverbitt'ring
Bij dit heuchlijk morgenlicht!

Denken wij aan geen voorleden;
Neen, Bataven, voedt geen' wrok!
Juichen we in 't gezegend heden!
God verbrak ons aller jok.

Juicht eenstemmig, dankbre harten!
Dat zich aller zucht vereen?
God verdreef den nacht der smarten,
Schoon ons lot onredbaar scheen.

Roem en steun der Nederlanders,
Lang terug gewenschte vlag,
Die voor 'svreemden Dwinglands standerts
In het stof vernederd lag!

Mag ons oog u weér zien wapp'ren,
Op des IJfrooms breeden vloed,
Zegepand van zo veel dapp'ren,
Die u kochten met hun bloed?

Mag

Mag ons oog u weêr zien waaien,
 Met den kreet zien toegejuicht,
 Die, bij 't plegtig hoeden zwaaien,
 Van de hoogste vreugd getuigt!

Stroomt dan, tranen van ontroering:
 Niemand schaam' zich dezen traan;
 Bij de dankbre geestvervoering
 Neemt hem God als offer aan.

Zegepand van Nasfaus erven!
 Lang, te lang verschopte vlag!
 Hij, hij kan gelukkig sterven,
 Die u weêr verheffen zag!

ORANJE.

Vlecht Oranjen om den hoed!
 Holland rijst met nieuwen moed
 Uit den schoot der waat'ren!
 Huppelt vrolijk in het rond!
 Daver' Hollands vruchtbre grond!
 Laat de vreugde schaat'ren!

Holland grijpt de wapens aan,
 Om den vijand afeslaan;
 Plant de leger vanen,
 En het uitgetogen zwaard
 Zal den fieren Leeuwstandaard
 't Spoor der zege banen.

Holland blinkt in 't krijgsgeweer;
 Holland vlamt op krijgsmans eer;
 't Zal zijn haard bevrijden.
 En de God, die wond'ren doet,
 Zegent aller braven moed:
 Hij zal met ons strijden.

WILHELMUS VAN NASSOUWEN.

Wilhelmus van Nassouwen,
 Is nog ons vreugdelied!
 De God van ons betrouwen
 Verlaat ons Holland niet.
 Het bloed van onze vaders
 Is niet in ons verfranscht:
 Het huppelt door onze aderen
 Waar 't blij Oranje glauscht

Met dit verwinningsteeken
 Op hoed en borst geplant,
 Gaan wij de schande wreken
 Van 't lieve Vaderland.
 Wij gaan met Nassouw strijden.
 Vivat Oranjes held!
 Die Holland zal bevrijden
 Van 't Fransche moordgeweld!

Komt, broeders, landsliên, vrienden,
 Staat heden hand in hand!
 Thands zijt wij eensgezinden,
 Voor Prins en Vaderland.

De tweedracht is verbannen
 Ons Vaderland is vrij:
 De geesfel der tijrannen,
 Oranje staat ons bij.

Door Willem van Oranje
 Is Hollands staat gevest.
 Hij brak het juk van Spanje,
 Geducht door Oost en West!
 En Holland en Brittanje
 Zijn door één arm hersteld:
 't Was Willem van Oranje
 Die Frankrijk heeft geveld.

Wilhelmus van Nafouwen
 Blijft nog ons vreugdelied!
 De God van ons betrouwen
 Verlaat ons Holland niet.
 Trompetten van 't Kampanje
 Verbreidt het wijd en zijd:
 't Is Willem van Oranje,
 Die weér voor Holland strijdt.

Waai nit van onze ftengen,
 Gewenschte Prinsenvlag,
 En gaat die blijmaar brengen
 Aan d'ongeboren dag!
 En, donders van kartouwen,
 Brompt uit door lucht en zee:
 Wilhelmus van Nafouwen
 Brengt Hollands redding meé!

HET WILHELMUSLIED.

Lieflijk hoor ik 't vreugdelied
 Door de wolken boren.
 Neêrland, gij vergat het niet,
 Schoon ge in 't bange zielsverdriet
 Uw gevoel moest smooeren.

Stijg, ja stijg, gij vreugdezang,
 Vrij en onbedwongen!
 Ach, Bataven, 't is zoo lang,
 Sints wij, onder 't juk van dwang,
 Geen *Wilhelmus* zongen.

Zingt den Vaderlandschen toon,
 Niemand zal 't verhinderen;
 Hoort, hoe lieflijk, hoort hoe schoon,
 Stemmen in dien vreugdetoon
 Alle Oranjes kinderen!

Met de tranen in het oog,
 Tranen van verblijding,
 Stijgt het vreugdelied omhoog:
 Met de tranen in het oog
 Om des dwangs bevrijding.

Westen windjên, vang dat lied!
 Voer het door de wolken,
 Naar des trotsaarts bloedgebied,
 Die ons in den afgrond stier
 Met Europaas volken!

Klinke 't langs de Seines boord,
 Dat de dwingland beve!
 Dat het om zijn throon gehoord,
 't Volk, ten prooi aan oorlogsmoord,
 Neêrlands voorbeeld geve!

Telg uit eersten Willems bloed
 Pand van 's hoogsten zegen!
 't Voere u langs den watervloed
 Hollands teedren welkomgroet
 Als verlosfer tegen!

Zingt, dan Nassauws lied, Bataaf!
 Klok en harpsnaar speelt het.
 Al wie edel denkt en braaf
 Stem in uw gezang, Bataaf
 Aller harten streelt het!

E E N D R A C H T.

Holland heft op nieuw het hoofd;
 Alle twist zij uitgedoofd!
 Eendracht zal de harten binden,
 Telgen van één Vaderland,
 Geen verdeeldheid hou meer stand;
 Wij zijn broeders thands en vrienden.
 Ach, hoe dier, hoe dier, Bataven,
 Heeft partijzucht u gekost!
 't Wrocht u 't schandlijk juk van slaven,
 U, door Nassauws bloed verlost!
 Ach, te smartlijk voeldet gij
 Wat gemis van vrijheid zij!

Alle wrevel ligt ter neêr;
 Geen belangzucht scheidt u meer; —
 Hollands diergekochte panden!
 Telgen van één Vaderland,
 Reikt elkaar de broederhand
 Bij 't verscheuren van uw banden.
 Eendracht zal uw macht herstellen!
 Eendracht zij de wapenkreet,
 Die uw vijand neêr zal vellen,
 En u wreken zal van 't leed.
 Eendracht scheidt u nieuwe kracht!
 Eendrachts sterke band geeft macht!

Laten wij met Kristenhart
 HEM die blijdschap schonk uit smart,
 Neerlands noodlot ter beschikking!
 — Brak hij niet den ijzren staf
 Door een wenk van Almacht af,
 In het toppunt der verschrikking?
 Slaat dan alle handen samen!
 't Zalig juichend Engelenheir
 Zegt op dees verbinding *Amen!*
 En stort dankend voor God neêr,
 Broeders! eendrachts zachte band
 Is des zegens onderpaad.

WELVAART EN VREDE.

Voor geen ijdele oorlogsglorie
 Blaakt het hart van onzen Vorst.
 Niet de lauwer der victorie,
 Hollands heil ontgloeit zijn borst!
 Rukt hij 't slachtzwaard uit de schede
 't Is om welvaart, rust, en vrede;
 Alles waar zijn ziel naar dorst!

't Is, om Fransche gruwelbenden
 Door een woeste drift gejaagd,
 Van ons erfdeel af te wenden
 Dat hij ons te wapen daagt.
 Rukt hij 't slachtzwaard uit de schede
 't Is om welvaart, rust, en vrede;
 't Is voor Hollands vrije maagd.

Ja, het is om 't Fransche woeden
 Weêr te biên op eigen strand;
 Om ons huis en kroost te hoeden
 Dat zijn hart in 't onze brandt,
 Rukt hij 't slachtzwaard uit de schede
 't Is om welvaart, rust, en vrede;
 't Is voor ons en 't vaderland.

KRIJGS-

K R I J G S M A N S   Z A N G .

Πέρασ μὲν γὰρ ἴσταν ἅπανιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τὶς αὐτὸν καθέριξας τηρεῖ.

DEMOSTHENES.

A D A G I O .

Met lust, met lust het zwaard aanvaard,
Den oorlogs standaard opgestoken,
En lauwren om de kruin gegaard,
Die versch van 't bloed des vijands rooken!
't Is schoon, bij 't blikken van het staal,
Bij 't blikfemvuur van 't grof metaal,
De zege te gemoet te streven!
Wat geve ik om een blinde schoot!
De sterv'ling is gedoemd te sneven,
En de eer van 't schoonst, roemruchtigst leven
Volmaakt zich door een schoone dood.
Ja schande en smaad wordt uitgewreven,
Voor wie, door heldenmoed gedreven,
Zijn bloed in 't oorlogspersk vergoot.

A L L E G R O .

Wie toch zou ooit voor 't sterflot beven!
Wie vrezin voor een gonzend lood!
De dood maakt eens een eind aan 't leven,
Al schoon gij 't in een doosjen sloot!

T E.

T E G E N Z A N G.

Laat den lafaard aan den haard;
Helden voegt het oorlogszwaard!

Laat den bloodaard leven!

Wie wie vreest er voor een schoot?

Wie voor staal of gonzend lood?

Wie voor kogelvuur of schroot?

Eenmaal, eenmaal moet men sneven!

Niemand die dit ooit ontvlood;

En de dood, en de dood

Maakt gewis een eind aan 't leven,

Schoon ge 't in een doosjen floot.

Schuil de mem in 't hoenderhok!

In zijn bestjens onderrok!

Wijven mogen beven!

Wij, wij yrezen floot noch schoot;

Ware braafheid heeft geen' nood:

Trest den krijgsman staal of lood,

't Draagt dan ook zijn' naam geschreven;

Niemand die zijn lot ontvlood;

En de dood, en de dood

Maakt gemis een eind aan 't leven,

Schoon men 't in een doosjen floot.

B

CHOOR.

C H O O R.

Komt dan, mannen! welgevoed!
 Ja dit wapen dorst naar bloed!
 Bloodaarts mogen beven!
 Wij wij vreezen voor geen schoot,
 Voor geen bajonetten stoot;
 Niemand staat den doodsteek bloot,
 Voor het ogenblik van sneven.
 Wie de borst aan 't lemmer bood,
     't Is de dood, 't is de dood,
 Die een einde maakt aan 't leven,
 Schoon men 't in een doosjen stoot!

Valt dan vrolijk, valt slechts aan!
 Hollands roem moet boven staan!
 Doet den vijand beven!
 Wie het hoofd manmoedig bood,
 Dien ontziet en staal en lood,
 Schutgevaart en donderkloot,
 Hoe zij gonzend om hem zweven!
 Ware braafheid heeft geen nood;
     En de dood, en de dood,
 Maakt toch eens een eind aan 't leven,
 Schoon men 't in een doosjen stoot!

EENE STEM.

Zoet en frelend is het uur,
 Als men bij het wintervuur
     Knollen zit te braden, °
 En aan 't wijfjen dat men mint,
 Aan het sprookjenslievend kind,
 Aan een' ouden grijzen vriend
 Zich beroemen mag op daden!
 Als men vrolijk zeggen kan,
     'k Ben de man, 'k ben de man;
 Die mijn plicht niet heb verraden,
 En ik draag er tekens van.

EENE ANDERE.

Hier hier vloog een schuinsche schoot,
 Die mijn makker had gedood
     Langs mijn wanbuis knopen
 Schroeide mij den boezem zwart,
 En ging zijlings bij het hart,
 Of hij weggekanteld werd,
 Van mij naar een' derde lopen.
 Wel is, dien de hemel spaart,
     Goed bewaard, goed bewaard!
 En op 's hoogsten schuts te hopen,
 Is den braven krijgsman waard!

DE EERSTE.

Heilig is de sabelflag,
 Die het voorhoofd sieren mag,
     Dierbaar zijn de wonden
 Die men voor zijn' wettig' vorst
 Om mag dragen op de borst,
 Zij betonen wat men dorst.
 Zij zij zijn bespraakte monden
     Die geheugen wat wij zijn,
         Niet in schijn, niet in schijn,
 Maar in 't vuur van proef bevonden,
     Als het staafgoud uit de mijn.

DE TWEEDE.

Kinders acht die wonden hoog,
 En beschouwt ze met een oog,
     Van ontzag doordrongen!
 Panden zijn het van den moed;
 Panden van het Hollands bloed;
 Wel hem die ze hulde doet,
 Hij is uit dat bloed ontsprongen!
     Schoonen, acht hun heldenaart
         Liefde waard, liefde waard,
 Die dat eereblijk ontvongen!
     Laf is, die met lafaarts paart!

T O E Z A N G.

Ô Hoe ſtrekend, Ô hoe zoet,
 Schoon men ook een hand vol bloed
 Voor den roem mocht geven!
 Als men op zijn' ouden dag
 Met een' kommerlozen lach
 Heldenteekens toonen mag,
 Op de bloote borst geſchreven
 En gezegend en geacht,
     't Sterflot wacht, 't ſterflot wacht,
 Dat na 't einde van ons leven
 Glorie ſpreidt op 't nageſlacht.

Ô Hoe ſtrekend, Ô hoe zoet!
 Ô Hoe welbetaald dat bloed,
     Aan den plicht gegeven!
 Bloed, voor 't vaderland geſtort,
 Dat ons zo vergolden wordt
 Met een' roem die nooit verdort
 Roem, die nooit, noch ooit zal ſneven!
 Als men onzen naam vermeldt
     Als een' Held, als een' Held
 Die geen laf, verachtlijk leven
 Boven plicht en glorie ſtelt.

TOONKUNSTIGE BERIJMING

DES OMSTANDIGEN VERSLAGS

VAN

NAPOLEON DEN GROOTEN

NOPENS ZIJNEN ONGELUKKIGEN KRIJGSTOET

TEGEN DE SARMATEN, SCYTHEN, TAR-

TAREN EN WAT DIES MEER ZIJ,

Gedaan bij zijne aankomst van Moscou.

Op de wijs van het lied:

Wat d'arme man niet lijden moet enz.

Mijn Heeren! 't is niet als voorheen,
Dat ik mij kom aan u vertonen:
Een kous moet thands de plaats bekleén
Van mijn verwelkte Lauwerkronen,
Foei! dat vermaledijd Saifoen....
Neen, *waarlijk*, neen! 't is niet te doen.

Gij weet, ik ben *bedaard* en *stil*
En zou m' *uit goedheid* laten *villen*;
Maar 'k kan niet dulden, dat men wil,
Het geen ik goedvind niet te willen,
'k Werd boos, omdat dat Russisch vee
Wou zuiker drinken bij de Thee.

Ver-

Vergeefs beproefde mijn Gezant
 De zaak te stellen op haar pooten,
 Hij sprak: „, kom SANDER! (a) toon verstand
 „ En houw je bij de Bietekrooten;”
 Maar Fut! De goëman werd gefopt ..
 't Was aan eens dooven deur geklopt.

Ik bragt mijn legers dus te veld
 En sloeg den Rus, *reeds in gedachten*;
 Gij weet, ik ben een *Heele Held*,
 Wanneer 'k de baas maar ben in krachten.
 Ook ging het bijster naar mijn' wensch,
 Mijn Heeren! *want ik zag geen mensch.*

Ik trok dan alzo zoetjes voort,
 En *snorven*, lieve Heeren! *snoeven*....
 Nooit in uw leven zo gehoord:
 Gij kunt er mij geheel uit proeven —
 Ook zag ik Torens in 't verschiet,
 Hoewel van Petersburg nog nies.

Maar eens gevoelde ik in de nacht
 Mijn eksteroogen deerlijk steken,
 En toen ik 's morgens, kwart voor agt,
 Het hoofd stak uit mijn wollen deken,
 Toen zag ik, 't had zo wat gerijpt.
Ik weet niet, of ge mij begrijpt.

Doch nu ging 't volk uit eenen mond
 Aan 't klagen over wintervoeten.
 Ik zei: „, zoo'n kou'tje is frisch, gezond,
 En hoedt je lui voor zomerspoeten;”
 Maar aan dat oor was ieder doof,
 Dies gaf ik elk een kop'ren stoof.

'k Riep: „ Jongens! ginder ligt een stad (b),
 Dat is een stadje om naar te snakken:
 Daar vindt je vast van alles wat,
 Vuur, koek en warme beddejakken,
 En 't volk, [gelooft het al of niet,]
 Zal daar heel blijd zijn, als 't je ziet.

Eerst kwamen we aan een' vloed (c) verdoemd,
 Wat werden wij daar heusch ontvangen!
 'k Heb NEY (d) ook naar dien vloed genoemd.
 De tranen lopen langs mijn wangen,
 Herdenk ik nog, hoe KUTUSOW
 Ons daar als vriend trok bij den mouw.

't Is waar, te groot een tractement
 Veroorzaakt wel eens kwade magen.
 Ook waren wij het niet gewend;
 Althans MONTRUN kon 't niet verdragen;
 En CAULINCOURT stak met een zucht
 Zijn mag're beenen in de lucht.

'k Bedankte dus voor 't gul onthaal
 En bad 't desfert mij kwijt te schelden,
 Verzocht hem op een contramaal,
 Het geen wij tegens 't voorjaar stelden,
 En, [dat ik 't in 't voorbijgaan zeg,]
 'k Geloof, hij is ook reeds op weg.

Ten laasten zagen wij de stad (e)
 En likten vrolijk onze knevels,
 Maar schoon mij 't hembt vroor aan mijn gat,
 Wat kreeg ik? Twee paar oude stevels —
 't Was weinig; doch 'k dacht: daar 's mischien
 't Muséum nog niet van voorzien.

ROSTOPCHIN (*f*) was de vriend ook niet,
 Op wien wij huizen bouwen konden —
 Hij gunde ons zelfs, tot ons verdriet,
 Die huizen niet, *die reeds bestond*,
 Maar stookte, tot dat alles lag,
 Dat was *de laatste warme dag*.

Nu zat ik met de hand in 't hair,
 Daar alles om mij stond te roken.
 Ik had *komedie*, dat is waar,
 Maar niet te vreten noch te stoken,
 En jouwend riep nu KUTUSOW:
 Och bloed! wat doe je ook in de kou?

„ Ik ga eens even na de Bug (*g*)
 Zei ik, „ en zal zo wederkomen,
 Maar ziet, daar stond mij in den rug
 Een Admiraal (*h*): wie kon dat dromen?
 Wie zag zich ooit op 't vaste land
 Door Admiralen aangerand?

Dat schroomlijk land- en waterdier
 Heeft mij al heel wat kwaads gebrouwen.
 De Beresina, een rivier,
 Die 'k al mijn leven zal onthouwen,
 Greep me ook haast in haar beerenklaauw...
 Mijn Heeren! 'k zat zoo in het naauw.

Ik kwam toch over 't ijs nog vrij,
 Maar om mijn pluunje kon ik fluiten;
 Die kousen, die mijn wijfje mij,
 Gebreid had, met gevulde kuiten,
 Die heeft een Rus nu aan zijn pens.
 't Is wat te zeggen voor een mensch!

Zo ging 't terug tot Warschouw toe:
 't Was waarlijk, Heeren! om te schromen.
 Ik weet zelfs nog niet duidelijk, *hoe*
 Ik uit die koukels ben gekomen;
 Dit weet ik, dat ik hoorde een sleet
 En nam mijn neef, den stalknecht mee.

Doch eerst nog deed ik een sergeant
 Mija' zwager JOCHEM (*j*) bij mij roepen,
 En zei hem; 'k ga eens na 'mijn land,
 Houw jij het oog wat op de troepen;
 Jij kunt veel beter tegen kou,
 Praat jij nu wat met KOTUSOW.

Mijn zwager trok een scheef gezicht
 En nauwlijks had ik mijne hielen
 Gekeerd, of hij had ze ook geligt
 En zat al tusschen twee paar wielen,
 En trok na Napels, na zijn vrouw.
 Ik vraag 't eens, is dat broedertrouw?

Ook YORCK (*k*) schoof, kort na zijn vertrek,
 Met MASSENBACH (*l*) na de Kofakken
 En hield COUSIN (*m*) nog voor den gek,
 Na hij de koek ons had gebakken.
 Thands schuif ik alles, leep en vals,
 Wat *ik* verknold heb, op *zijn* hals,

't Is nu mijn stiefzoon (*n*), dien ge kent,
 Die mer zijn krent zit op de blaëren.
 Hij is een flinke, jonge vent,
 Maar 'k vrees, hij zal het ook niet klaren.
 Hij schrijft mij: „ 't is nog gansch niet pluis.”
 'k Wacht hem dus ook al eerstdaags t'huis.

Zo,

Zo, Heeren! zo is 't thands gesteld.
Ik kruip nu zoetjes bij de koolen.
'k Heb alles op een hair verteld
Ga jijlui nu na Rusland dolen,
Want, wat er immer moog' geschiën,
Een kerel, die m' er weér zal zien.

Sic itur ad astra.

- (a) ALEXANDER de Ie. Keizer aller Rusfen.
- (b) Moscouw.
- (c) De Moscowa.
- (d) Prins van de Moscowa.
- (e) Mo'couw.
- (f) Die Moscouw liet in brand steken.
- (g) Eene rivier.
- (h) Irschakow.
- (i) De Koning van Napels, die in zijae jeugd als Stalknecht diende.
- (k) (l) Prui'sische Generaals.
- (m) De Koning van Pruifsen.
- (n) De Onderkoning van Italie.

CHANSON.

Sur l'air de Cendrillon.

Il étoit un petit homme,
Il s'appellait le grand
En partant
Et vous allez voir comme
Son voyage le fit
Si petit.
Gai gai mes amis,
Chantons Napoleon,
C'est le Heros (bis)
Des petites maisons.

Il courut a perdre halaine,
Et croit prendre a Moscou
Le Perou:
Oh! le grand Capitaine
Il n'y vit, tête bleu,
Que du feu
Gai gai mes amis, etc.

Que

Que faire en cette ville,
Qui n'a plus des maisons
    Qu'en charbons
Il seroit difficile
D'y passer en plein air
    Tout l'hiver
Gai gai mes amis, etc.

Il se mit donc en route
Mais soudain l'aquilon
    Tiribon
Souffle et met en deroute
Guerriers, chevaux, caissons
    Et canons
Gai gai mes amis, etc.

A Bon droit l'on s'étonne
Qu' alors il n'ait pas fait
    Un décret
Qui prolongeant l'automne
Reformat et verglas
    Et frimas
Gai gai mes amis, etc.

K66471-P

(28)

Dans cet état funeste,
Brave comme un César
Du hazard,
Sans demander son reste
Napoleon le Grand
Fuit du camp,
Gai gai mes amis, etc.

S'esquivent de Russie
Et bien plus promptement
Que le vent
Sa majesté Française
Arrive incognito,
En traîneau,
Gai gai mes amis, etc.

ô Campagne admirable
Nos destins sont remplis
accomplis,
Notre armée est au diable,
Que n'en est il autant
Du Brigand,
Gai gai mes amis, etc.
